

ДИМИТРОВГРАД

ЮБИЛЕЙНО ИЗДАНИЕ НА ВЕСТНИЦИТЕ ХИМИК, МИНЬОРСКИ ФРОНТ, ВУЛКАНЕЦ И ЕНЕРГЕТИК

ГРАДЪТ И НЕГОВИЯ РОД

1947 ГОДИНА.

Едно поле, опечелено от слънце и горещина. Малка гара. Прашни пътеки. И по тях вървят в строй млади строители. Босоноги хлапета се мъчат да влезат в такт с бригадирския строй...

1951 ГОДИНА.

Скелни и хора. Един град в кофражи и арматура. Скършат макари и хаспели. Задъхано хрипят бетонобъркачките. Стяга се в зиданите кофражи сивата бетонна лава. Един град се ражда от желязо и бетон...

1967 ГОДИНА.

Високо в синьото небе на Тракия димит заводските комини. Пулсира едно промишлено сърце на Родината...

Това са страници от биографията на нашия град, на двайсетгодишния юбилей. В тези дни, за страниците-години, пълни с трудности и героизъм, с мечти и романтика, си спомнят хиляди хора. Спомнят си тези, които са наливали основи на заводите, издигали са корпуси и домове. Спомнят си тези, които първи са заставали край машините. Спомнят си хиляди и хиляди от големия димитровградски род. Този род на строители и промишленци, мечтатели и романтици, съзидатели и герои, чества свой голям празник — 20-годишнината на Димитровград.

Мили хора от нашия димитровградски род, дошли и строили по зова на Партията, вдъхновявани от нейната мъдрост и правда, пили от нейната вяра, нека нашата първа дума в хубавия празник е дума на синонова благодарност към Партията, към нейния Централен комитет! И нека още нашата благодарност бъде за всички ония, които са срещали изгрева и залези по скелите, които са строили младия град!

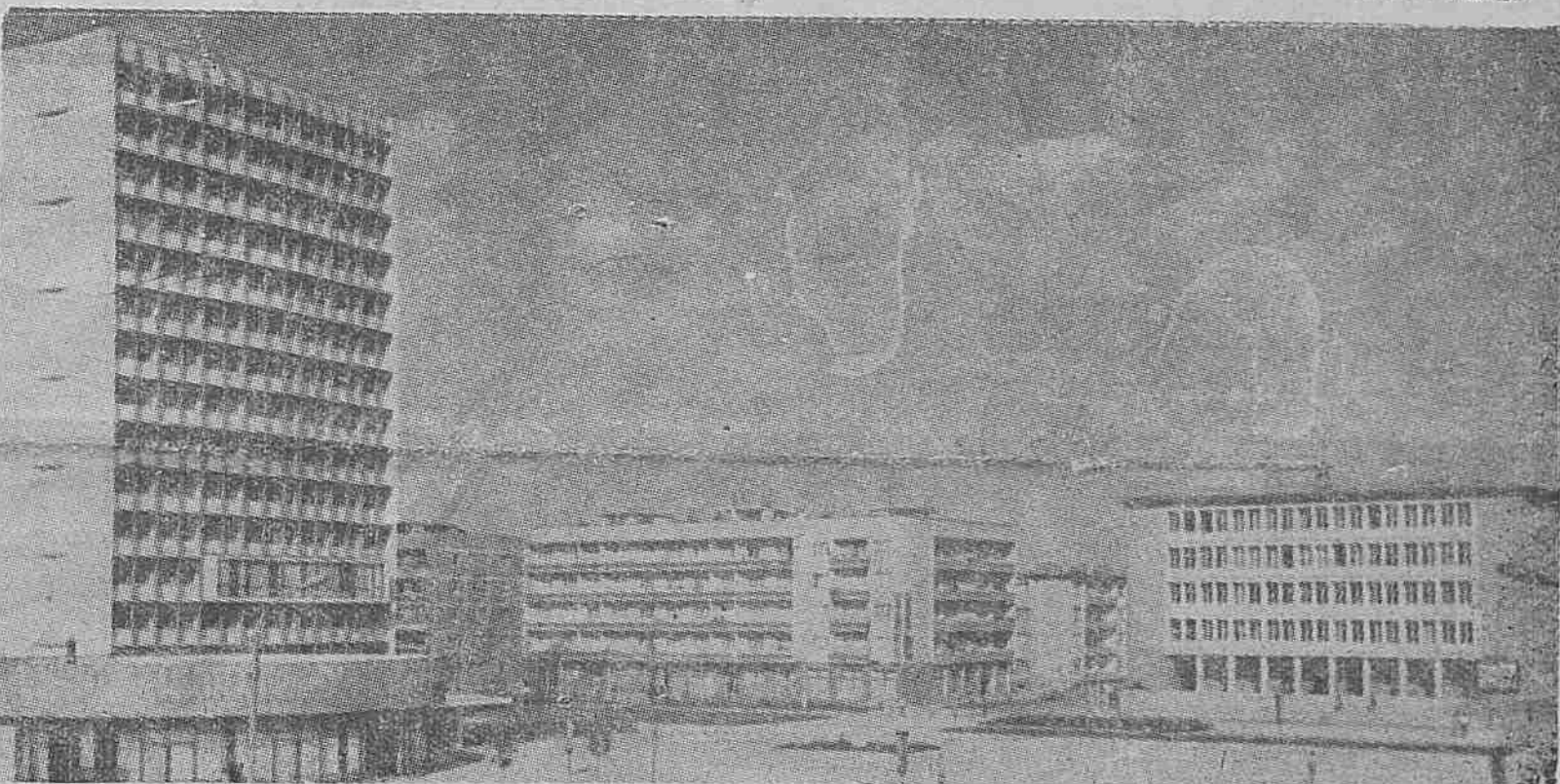
Ще текат годините. Ще растат нови заводи и градове. Хората ще се трудят и мечтаят. Поетите ще пишат песни. А Димитровград ще остане завинаги със славата на първите строители години.

И нека бъде честят и благословен през вековете този град!

Необходимо е чрез индустриализация и електрификация на страната да се постигне за 15-20 години онова, което другите страни, при други условия, са постигнали за цяло столетие.

ГЕОРГИ ДИМИТРОВ

Днес нашата Родина придобива нова красота, изменя се нейният облик. Израснаха нови градове, десетки нови заводи и електроцентрали... В Тракийската равнина, на мястото на блатата и ливадите около някогашната гара Раковски, израсна новият индустриален център — Димитровград.

ТОДОР ЖИВКОВ

Димитровград е

извор на сили

и младост,

между вчера и днеска —

здрав фронт;

широко пристанище на нашата радост, граница будна

от сърца и бетон!

На дните ни той е

топложивия дъх

и на мечтите ни —

величавия връх!

ПЕНЬО ПЕНЕВ

ГЕОРГИ СЛАВОВ — първи секретар на ГК на БКП:

С ДИМИТРОВГРАДСКИ

ТЪРСЕЩ ДУХ

Един от първите строители на нашия град е секретарят на ГК на БКП ГЕОРГИ СЛАВОВ. С него, преди няколко дни, разговаря представителят на нашето издание Милко Милков. На въпроса какви мисли го върлуват в навечерието на двайсетгодишния юбилей на града, другарят Георги Славов отговори:

— В ЕЖЕДНЕВИЕТО, когато работим, когато задачите са ни записали, все ни се струва, че не сме свършили кой знае каква работа, все сме недоволни от направеното. Сега, когато правим равностметката на изминалите двадесет години от строителството на нашия град, се омазва, че е направено много, че сме постигнали много неща. Само една съпоставка на две цифри — през 1952 година нашият град е дал промишлена продукция за 30 милиона лева, а тази година ще даде за

над 132 милиона лева! Димитровград има 24 000 работници и служители — малко градове биха могли да се похвалят с такава заетост на населението си...

И все пак ни се струва, че не всичко е според нашите възможности. Недоволни сме. Искане ни се да постигнем повече... Не е ли това продължение на оня дух от първите бурни строителни години? Димитровградци бяха и си остават търсещи и неспокойни души. Нещо повече

на 2 стр.

● ПЕНЧО КУБАДИНСКИ: ДИМИТРОВГРАД — СЛАВНО ДЕЛО НА МЛАДЕЖТА

НА 3 СТР.

● Димитровград търгува с 41 страни

НА 5 СТР.

● ХИМИЧЕСКИЯТ КОМБИНАТ ЗАПАЗВА СВОЯ ПРИОРИТЕТ И ПРЕЗ ПЕТАТА ПЕТИЛЕТКА

● В Марбас — пълна механизация на въгледобиването

● Във „Вулкан“ — сравнение в полза на настоящето

● Бъдеще, което радва целия град

НА 4, 5, 8 и 9 СТР.

● Аз работих с Лидия Кудрявцева — разказва Ирина Еневска

НА 6 и 7 СТР.

ДИМИТРОВГРАД ПРЕД ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ И 50-ГОДИШНИНАТА НА ВЕЛИКИЯ ОКТОМВРИ

ПОДЕМ, ТРУДОВО НАСТЪПЛЕНИЕ

С ДИМИТРОВГРАДСКИ ТЪРСЕЩ ДУХ

от 1 стр.

— те прекесоха този дух в цялата страна не са ли Димитровградско продължение заводите и корпоратите, които нямат в цялата страна, още повече, че в по-голямата част от тях, ръководителите и основното ядро на работниците и специалистите са наши, димитровградци по дух и дръзновение! Бившият бригадирски командир от Димитровград Иван Тодоров сега е парторг на ЦК на Партията в Кремиковци, бившият началник на ПГО в Химкомбината Георги Димов сега е директор на АТЗ край Стафа Загора, бившият гл. инженер на ТЕЦ „Марица-3“, Ангел Филипов, сега е директор на ТЕЦ „Марица-изток 1“, бившият директор на Марбас Димитър Сотиров сега е директор на ДМП „Марица-изток“, където са най-големите открити рудници в нашата страна; в циментовия завод и Химкомбината край Враца работят над 200 души димитровградци като редовни работници и ръководители. . . Всички и навсякъде се справят със задачите, уважават ги и ги ценят като специалисти. . .

В този момент, когато правим равностметка на изминалите години, ние — ръководителите на града, насочваме всичките си сили за пълното изграждане на Димитровград, за изграждането на неговата икономика,

за подобряването на бития и условията за живот на димитровградци. На път сме вече да разрешим проблема за водоснабдяването, работи се проект за цялостната топлофикация на града, ревизираме заедно с Министерството на благоустройството и Главпроект квартално-застроителните планове с оглед да избегнем досегашните грешки, за да може нашият град да стане наистина съвременен и модерен, правим всичко онова, което ще създаде по-добри условия за живот на хората.

Честваме двадесетгодишнината на нашия град в навечерието на два големи празника — Девети септември и 50-годишнината на октомврийската революция. Работническите колективи на четирите наши най-големи предприятия Марбас, Химкомбината, ДЦК „Вулкан“ и ДСП „Електропроизводство“ трябва да направят всички сили за успешното изпълнение на производствените си планове, за изпълнение на обещанията, дадени в чест на Октомврийската революция, да наберат нов темп за новите задачи през 1968 година.

От името на Градския комитет на БКП пожелавам на димитровградци нови успехи на трудовия фронт, в техния личен живот и много щастие! И нека не забравят, за оня неспокоен и търсец дух на първите строители на града. Нека го съхраняват и продължават!

Дългогодишен и опитен работник е сварчикът от ТЕЦ „Марица 3“ Стефан Пенев. За неговия упорит труд и умение в работата е вече награден — за второто тримесечие на тази година сгана носител на званието „Ударник на комунистическия труд“.

През ударната седмица — първи е рудник Смирненски

КОЛЕКТИВЪТ на Марбас проведе ударна седмица. В продължение на 6 дни миньорите напрягаха мускули и постигнаха високи резултати. На първо място в съревнованието сред рудниците заслужено се класира колективът на рудник Смирненски. Вложеният труд през седмицата не отиде напразно — вместо 9930 тона, смирненци изкопаха 11960 тона въглища, като дадоха в повече 2020 тона.

Първенецът рудник си има

и свои първенци — колективите на 4-ти и 3-ти експлоатационни участъци, където работят съветските въгледобивни комплекси Тула. Особено висок е резултатът на 4-ти експлоатационен участък с и-к Димитър Бонев, който изпълни плана си 214 на сто и постигна средна производителност на копач по 16 тона.

Предстоят нови празници. Миньорите се готвят за още по-големи трудови успехи.

Жана КАСАБОВА

ЕЖЕДНЕВИЕ, ИЗПЪЛНЕНО С ГЕРОИЗЪМ

ДЕВИЗЪТ „Всеки от нас учител на паспорта на дружбата“ допринася всеки ден да се отчита все по-голямо производство при най-добро качество в ДЦК „Вулкан“. Ако посетим цеховете на комбината, ако се вгледаме в хората, ще открием тревогата в очите, амбицията да се завоюва първо място.

Първенството в циментово производство за сега е в ръцете на трудовите хора от бригадата на Христо Костадинов, които до сега са извозили в повече 13564 вагонки, следвани от бригадата на Тодор Пенев, произвела в повече 2769 куб. м. наша и бригадата на Георги Бехов, изпекла 438 тона клинкер повече.

А какво да кажем за хората от азбестационното производство, чието ежедневие е изпълнено с трудов героизъм. И тук с всеки изминат ден расте надпреварата в съревнованието. Най-добри постижения за сега имат бригадите на Сашо Костурков, Петко Тодоров от струговете и Вълчо Георгиев и Делчо Апостолов от тръбните машини, които отчитат над 107 на сто изпълнение на плана, а бригадата на Стойне Михайловски от блочна машина постига 115 процента.

За изтеклите 18 дни на месец август в нашия комбинат е произведена продукция над плана за 35728 лева. Това е нашият дар в дните пред големите празници.

Радка КОСТАДИНОВА

ГОЛЯМАТА ХИМИЯ — В СОБСТВЕНИ РЪЦЕ

Юбилейната годишнина на нашия младежки и работнически град ще бъде ознаменувана с ново разрастване на Химическия комбинат.

В проектно-плана за 1968 година са предвидени и одобрени, или са в процес на утвърждаване проектите за цострояване и обзавеждане на цехове за следните химически продукти:

Нагривен пиросулфит. Цехът ще дава годишно производство 3000 тона продукт, който ще се използва в селското стопанство при приготвяне на люцерновия силаж, както и във фармацевтичната промишленост.

Течен серен триоксид. Годишно производство — 3000 тона. Суловината ще се използва за органичен синтез и за получаването на други химически продукти.

Калиев нитрат. Във фаза на развитие е цех за добиване на 7000 тона калиев нитрат, който може да се използва за тор или за правене на експлозиви.

Амониев сулфат. Цехът за амониев сулфат се предвижда да възлезе на стойност 400000 лева, като ще осигурява по 1000 тона годишно продукт за химическа защита на растенията.

Петко ПЕТКОВ

Хората не живеят само за хляба

ХОРАТА не са като дърветата. Няма корени. Корените биха им пречили съдбата да ги разнася по земята, на макар да им дава изсмуканата от нея храна. Хората не живеят само за храната. Ако беше така, онова момче — Тодор Карапиперон, което преди седемнайсет години вавърни минният

техникум в Бургас, би си останало на работа в бургаските мини. Работата навсякъде е еднаква, а щеше да бъде съвсем близко и до родителите и братята си, до онова село Крушевец, в което бе се родил. Не би дошъл с няколко свои приятели в Димитровград не би поискал от ръководството на Марбас да го назначи

на работа. . .

Но Тодор доведе Някаква необяснима сила го бе довела отново след стажът му тук. Някаква вътрешна сила, която понякога се опитваме да обясняваме с различни места и винаги грешим.

Малко суров и строг сега, — трудно ни е да се върнем единнасет години назад, за да разберем какво е било момчето тогава като зашедащ смяна в рудник Меричлери, а после и в началото на експлоатацията на рудник Смирненски. Малко суров и строг, но и много човечен — може би това е записано и в кадровата му справка. А може би са записани и много други хубави неща и то още преди осем години, преди назначението му за началник на участък.

Единайсет години! Как бързо минава времето. Сутрин влакът е в шест. И в шест часа вечерта се връща от рудника. Единайсет години от шест до шест, съвненият сутрешен влак, двете лъскави и успоредни релси, пламъчето на карбидката плуващо в лепкавата тъмнина на галерите дълбоко под земята. . . И пак същите успоредни релси, същият влак и може би — същият вагон. . . Всеки следващ ден ти е познат от предишния и едновременно непознат, нов и интересен.

Миньорските влакове не изменят своите разписания, но с имало дни, когато ти си изменял своето. Три, четири, а понякога и пет денонощия в рудника! Кога? И преди девет години, и преди няколко месеца, и преди няколко дни.

Съвременната техника въкарва до домовете ни големи и лъскави, шури — телефоните, които те будят в най-сладкия сън, когато си капнал от умора. И те карат да скачаш и само за мигове да премисляш какви ли не лоши неща. За какво могат да потърсят иначе посред нощ един началник на участък, ако в рудника не е станало нещо, ако работата не е спряла, ако някъде не е станало изкубване, ако. . .

Аварийният джип може всяка нощ да те понесе из смъчачаните улици на града към рудника. Градът, в който живееш само през една втора от денонощието. Какъв е този град за тебе, те попитах преди няколко вечери. Напред видях едно очудване от необичайния въпрос по лицето ти, което се смени бързо с усмивка. Мой, ако щеш даже — и родая, каза съвсем просто.

Едва ли това биха дуни, казали само защото целият ти род вече работи и живее тук. И майка ти, и баща ти, и братята ти. Или за това, че онова малко бечче — дъщеря ти, бе записана в регистрите на нашия, димитровградския народен съвет? Нали ще бе сам, когато дойде преди единадесет години?

Хората не са като дърветата. Но пушат корени, дълбоки, дълбоки, където те могат да им дадат освен изсмуканата от земята храна и нещо друго. Хората не живеят само за хляба.

Милко СТЕФАНОВ